

удряй с каквото можеш и дръж! Кажи и на бай Асена! То, ний, кай, че ще го пипнем, то е сигур, ама да знайте, кай, ако доде из вашите лозя, тозчас да обадите в буковския участок“ ...

Седнахме върху стъпалата на откритата веранда. Лъхна ветрец. Напреде се откриваха меките хълмове, огрени от слъзлото към хоризонта слънце. В ранните лозя бяха почнали беритбата и оттам идеха проточени, бистри гласове.

— Хей, бай Коста! Каква е таз човешка оправа бе? Вие сте учени хора, кажи ми, че понякоя път ми се замайва акъля!..

Лукан се завълнува, взе още една цигара, после посочи към златистата далечина.

— Я! Поглеж!.. Туй слънце, тез лозя, тоз плод... я! тоз ветрец, дето мирише на чубрица!.. Каква е хубост наоколо — да ти се доплаче, дето викат, от драгост!.. Седи ли се, братче, в таквоз време между стените на хапуза?.. Ще бягаш — не, ами главата си ще прежалиш, само да се измъкнеш!.. Два дена — два!.. Ама слободни да са!..